

Lietuvos meno kūrėjų asociacija

Kova už Bowie

2013-12-12

ŽURNALAS: DAILĖ

TEMA: Bendrakultūriniai tekstai

AUTORIUS: Tomas S. Butkus

DATA: 2013-12

#1

Menas yra nuolatinė kova, greičiausiai tokia pati, kaip ir bet kuris kitas žmonijos užsiėmimas šioje planetoje. Teikiantis džiaugsmą, keliantis pasidarygėjimą ir šleikštulį, varantis žiovulį, dirginantis vaizduotę ir užkrečiantis tą pačią akimirką pasiryžti didžiausiai beprotybei. Akademikai, amatininkai, pradinukai ir profai, visi jie puikiai supranta, apie ką aš čia. Atokesnės stovylos, tiesa, abejingos šiai ištara. Savo chrestomatinėmis povyzomis jos sako – jokia tai kova. Nes kovoja tik pamišėliai. Vyrų. Arba ligoniai, bandantys tokiu būdu susitvarkyti santykius su pasauliu. Kad jis nepriverstų jūsų iššokti iš oro baliono ar iššaudyti visų saloje reziduojančių skautų, susirinkusių į rudens šventę. Bet kova toks jau žodis. Jei nebūtų buvę kitatikių ir kitaverčių, ilgus metus naikinusių vienus kitus vardan teritorijos, kalbos ar klasinės priklausomybės, šis žodis būtų reiškęs labai paprastus dalykus. Pavyzdžiui, kovo mėnesį. Laiką, kai paprasčiausiai ima skeldėti gyvybę kaustantis sąstingio lukštas. Kai užgimsta vidinis poreikis įveikti sunkio jėgą, atsispirti sapno gravitacijai ir grįžti į šitą pasaulį.

Štai apie tokią kovą mažiau nesulaukęs pavasario. Nusitaikęs į realybės bestiariumą, rinkau žodžių skeveldras, terminotaurus. Galvos skliaute vaizdijosi kadaise sukurti ir išgimdyti pavidalai, regis, nepriklausantys jokiai tariamai patirčiai, būviui, kad apie juos būtų galima pasakyti ką nors konkrečiau. Tačiau konkretus gali būti tik esamos akimirkos fizinės aplinkos srautas – baseino atbraila, gatvės kampas su aprūdijusia inžinerinių tinklų dislokacijos lentele. Gal šiek tiek konkretus pasirodys vienas kitas žmogus, žvilgsnis, prokuratūros pareigūnų skambutis. Tačiau jau kitą dieną visi šie vakarykščio gyvenimo ženklai bus ištrinti. Atmintis, tiesa, prisimins, dar bandys savo matricoje atgaminti jų kontūrus, bet tai jau bus tik akivaras, sklaidinas palaidų vaizdų, garsų ir žodžių iš gatvės.

#2

Vienas iš kovos tikslų – užkariauti naujas teritorijas. „Kitos dienos“ albume

vizualizacijos magas Davidas Robertas Jonesas (Davidas Bowie -Red.) kuria realybės sapno parodiją. 66 metų atlikėjas savo naujausią albumą pristatančiame vaizdo klipe pozuoja virtualiai 1,5 milijono dydžio auditorijai. Pripažinkime, kaip megažvaigždei^[1], tai nėra daug. Ne visai miręs aktorius grįžta į sceną suvaidinti vaidmens, regis, populiariausio žmonių istorijoje. Ir jam pavyksta. Pavyksta įtikinti, kad muzikinis klipas lieka įtaigiausia medijų meno forma, jungiančia vaizdus, garsus ir tekstą. Be viso to, šiame junginyje įmontuota ir ideologinė potekstė, galinti virsti trasuojančia galios kulka. Tai gali paliudyti nesenas bandymas lietuviškoje scenoje pakartoti JK^[2] performansą – spjaudant ant Nukryžiuotojo vizualizacijos, kuri greičiausiai buvo tik paprastas tekstas. Tai man priminė kitą epizodą iš mūsų gyvenimo, kai JK^[3] (ne, tai – ne sutapimas) piliečiai šlapinosi ant Lietuvos Respublikos prezidentūros sienos. Tada pamaniau, visai vaizdijančio žmogaus partitūrai trūksta tik viešo masturbacijos akto. Jei kovočiau už Bowie, greičiausiai imčiausi šios temos. Įvykis turi būti reginys. Reginys turi būti technologinė ir socialinė inžinerija, suardanti giliausius visuomenėje įsibetonavusio kolektyvinio vaizdijimo ir naracijos pamatus. Todėl nedaug trūko, kad Tūkstantmečio, o tiksliau Lietuvos vardo paminėjimo istoriniuose analuose atidarymo reginys būtų mus išlaisvinęs – iš istorijos, iš kultūros, iš sociumo. Apgirtusio Gedimino stovyla tada makabriškai suposi minios jūroje, lyg būtų mutavusio kentauro šešėlis, tuštuma, slenkanti degančiomis katedros navomis pro svyrančią varpinę Rytų kryptimi – Soboro link. Lyg būtų pats tikriausias mūsų realybės sapno išsikūnijimas, liudijantis, kad paskutinių pagonių kelionė istorijos greitkelio, o kartu ir nesibaigančiomis modernybės kalvarijomis dar tęsiasi.

#3

Visai pagrįstai galima kaltinti amerikiečius, esą tai jie susigrobė geriausią pasaulio rekvizitą. Taip mažčiau po keturias valandas trukusio maratono Metropolitenos muziejaus salėmis. Štai ką aš ten pamačiau: išpuoselėto salono prabanga kvepiančius interjerus, pilnus geriausio visų laikų meno. Brangiausias, kokios tik pasitaikė istorijoje, meno kolekcijas iš persų, kinų, Benino čiabuvių repertuaro. Tada prisiminiau šios kelionės pradžią: degančių lietuviybės ženklų aukurą, sukurtą pagal geriausius pagonių papročius. Vis dėlto visuminį kolekcijų solidumo išpūdį ardė nuobodulio estetika, prasimušanti iš renuarų, elgrekų ir pisarų^[4] paviršių. Jie sėdėjo signalizacija užminuotuose rėmeliuose aukštai ant sienų, taip kaip sėdi parke ant suoliuko graži mergina (jos plikagalvė signalizacija sėdi netoliese paliktame ševrolete). Visa keturių valandų ekspedicija (tokią laiko atkarpą man pavyko iškirpti iš dviejų parų buvimo Niujorke) baigėsi išpūdingiausia, kokią tik galėjau įsivaizduoti, gyvojo meno kolekcija – Indonezijos Irian Džajos gyventojų kanojomis. Štai saldžiausios beprotybės vertas objektas, štai didžiausios nuodėmės ir stipriausio meninio afekto mano gyvenime pavidalas: šešiametrinės visos vyrų genties visą gyvenimą skaptuotos valtys su ant kilio sėdinčiais fetišais sustatytos ekspozicijų erdvėje taip, tarsi paneigtų patį Metropolitenos ir jo milijoninių eksponatų egzistavimo faktą, tarsi paliudytų buvimo čia ir dabar banalybę, plaukiančią istorijos upe atgal į Pasaulinį Tvaną.

#4

Rudeninės kovos apeigos man priminė ekspediciją į vaikmetį, keliaujant muziejaus patalpomis, lankant nerangias, pagyvenusias moteris apytuščių salių erkeriuose, išispraudusias į savo darbo valandas ir akies kamupečiu stebinčias tavo neišmanymą.

Šios salės buvo skirtos vieninteliam tos šalies eksponatui, uždarytam stikliniame Parodų rūmų karste ir virstančiam dulkėmis, vos į jį prasiskverbia dirglus lankytojo žvilgsnis. Nors tai nebuvo tas pats vaizdas, regėtas po daugelio metų kitame Žemės rutulio taške, greičiau pats stebėjimo faktas, suvokus, jog tave nuo kūrinio skiria šviesmečio siena. Taip, tai buvo ta pati aplinka, surinkta iš kitų medžiagų ir užpildyta daiktais, kažkada jau regėtais. Tačiau labiausiai mane glumino tai, kad šiuose stikliniuose karsteliuose gulėjo tos pačios dulkės, per ilgą lankymo sezoną suneštos ištikimiausių lankytojų. Ir tada supratau, ne supratau, bet buvau priverstas galutinai įsitikinti, kad nesu ekspozicijos lankytojas. Nesu nei autorius, nei prižiūrėtojas. Greičiau neįvykusios gyvenimo įvykių parodos kuratorius, stebintis šį pasaulį iš absoliučios andergraundo paradigmos ir nesankcionuoto kolektyvinio „aš“ sąmonės srauto pozicijų.

#5

Kova yra ir trumpiausia akimirka. Suirus vidinių regėjimų laukui, patekau į ekspozicijos koridorių, toliau laiptine pasiekiau perėją. Turėjau visą teisę manyti, kad šie tarpinių situacijų elementai žymės ir tolesnės mano kovos lauko perimetrą. Tačiau klydau. Atsidūręs tirštoje miesto išorėje, pradėjau orientotis pagal stipriausią apšvietimo šaltinį. Akimirkos architektūra buvo pritrambuota tiršto garsinio fono – cypiančių automobilių padangų, šaižaus metro traukinių kaušėjimo, ateinančio iš po visu miestu besitęsiančio požemio. Netoliese buvo girdėti ir gatvės prekeivių šūkalojimai. Staiga išgirdau metalinį dviratės priemonės bilsmą į stulpą. Tada atsimerkiau ir pamačiau jauną kinę, neatsargiai vairavusią dviratį. Nesuvokiau, kaip galima vairuoti dviratį ir ausinuku klausytis muzikos. Važiuoti gatve ir ignoruoti tave lenkiančias transporto priemones, kurias vairuoja daugiau nei pusantro šimto tautybių piliečiai? Tai kažkas panašaus į šizoidinį individo pasitraukimą iš socialinių ryšių, iš miesto vektorikos. Galų gale kaip autistinį grįžimą į personalizuotą potyrių interjerą, užpildantį asmeninę „Kitos dienos“ scenografiją.

Toks jausmas, kad šis nuotykis nebuvo atsitiktinis. Labiau sietinas ne su spontanišku individualizmo proveržiu urbanizuotoje aplinkoje, bet su sisteminais trikdžiais kolektyvinio kūno elgsenoje ir psichomotorikoje. „Suardyta diskurso tvarka“, – tada pamaniau. Bet aš buvau ne pirmas, kuriam ši keistenybė sukėlė pagrįstą įtarimą. Viename šiuolaikinės rinkodaros vadovylyje du švedų autoriai tvirtino, kad poindustrinis amžius yra tarpsteminė trikdymų epocha. Ši empirinė teiginį jie pagrindė štai kuo. Kartą, lankydami naktiniame bare, įvairiaspalvės dancefloor publikos masėje jie pastebėjo merginą (tikiuosi, tai buvo kita mergina) su ausinuku, ramiausiai besiklausančią savo muzikos. Šią patirtį vėliau jie pritaikė kurdami naujos kartos rinkodaros koncepciją, labai panašią į tą, kurią aptikau Davido Roberto Joneso albume. Gal tai skamba ironiškai, tačiau mūsų amžiaus ypatingumą galima paaiškinti išaugusiomis galimybėmis. Būtent taip pasakė vienas iš „meno streiko“ dalyvių – „į gerbiamo korifėjaus parodą gali atsinešti savo paveikslą, ir niekas to nepastebės“. Tada pamaniau, kodėl mylimo literatūros klasiko skaitymuose neperskaičius savo opuso? O taip, jūs pritarSITE, ši galimybė puikiausiai jau išnaudota: naująjį „Lietuvos“ kino teatro panneau Vilniaus sienų brangintojai pavertė pačiu tikriausiu kovos už būvį lauku.

Tačiau grįžkime į Niujorką. Keliaudamas iš vieno taško į kitą, buvau pasišovęs ištirti

garsinius šio miesto aspektus. Būtent tada supratau, kad to negalėsiu padaryti. Nes su garsu kur kas sudėtingiau. Jo partitūros užkloja viena kitą, susilieja. Jos koreliuoja su tylą, pirminiu garso šaltiniu, kuris nėra garsas. Ekspozicijos greittkelyje dviratininkas ignoruoja technologiškai pažangesnių žmonijos rezultatų egzistavimą, o auraliniame kraštovaizdyje atsidūręs subjektas visą garsinę patirtį paprasčiausiai yra priverstas paversti kryptingo judėjimo į koki nors tikslą priemone. Kitokiu atveju jam gresia apkurtimas ir garantuotas pašalinimas iš diskurso.

#6

Dabar galima pasvarstyti apie paskutinę galimybę: paversti savo kovą tekstu. Tekstas – hermetiškiausia patirties forma, kurioje daug kintamųjų. Viena iš problemų – kalba. Gali stipriausiais žodžiais koneveikti (arba meilinti) tolimos šalies pilietį, tačiau jam bus nė motais (labai tikėtina). Tiesa, patartina to nedaryti Prahoje, ant Karlo tilto. Kartą Naujųjų metų proga vienas bičiulis neapdairiai išsitarė: „Lietuva – lietuviams.“ Didžioji žmonių dalis į tai neatkreipė dėmesio, išskyrus vieną, kuris bičiulį pataisė: „Ir Praha.“

Kita problema – žmonės. Į tuos pačius žodžius jie gali sudėti pačias įvairiausias prasmes. O kur dar reikšmės, poprasmiai, konotacijos. Todėl kovoti tekstu galima tik itin kruopščiai parengtoje teritorijoje: laikraštyje, knygoje, auditorijoje. Koridoriuje, laiptinėje ir perėjoje geriau to nedaryti. Tai, be abejo, negalioja poezijai. Ja galima kovoti su visais, o ir būtina: nekalbant atrofuojasi vokabuliarinis aparatas ir smegenys. Štai kodėl būtina perrašyti Kudirkos „Tautišką giesmę“, remiksuoti Maironį, Nėrį ir Putiną (labai jau kartus tų uogų raudonis paskutinį dešimtmetį), o valstybinių apdovanojimų metu deklamuoti Morkūną.

Atskira kovos tema – tekstai, iškalti akmenyje, išlieti bronzoje ir varyje. Praėjus galiojimo laikui, šie postamentai (nuo žodžio „postūmis“?) keičiami, kaip keičiamos ir jų potekstės (veja ir plytelės, arba kitaip – anturažas). Šie tekstai susiję su miestų viešosiomis erdvėmis ir yra ypatingi. Jie neužima daug vietos. Tačiau itin sunkiai trinasi ir atlaiko dideliausias pervartas. Gal todėl žmonės mano, kad žodžiai svarbūs jų dabarčiai, nes sieja juos su netolimais ir visai nežinomais protėviais, galimai susijusiais su šiomis vietomis. Tačiau šiai tiesai pagrįsti paprastai stokojama patikimų šaltinių, o ir daiktinių įrodymų menka. Todėl šias būties ir būvio tuštumas žmonės užpildo kova burnos ertme ir per pastarąjį šimtmetį išlavėjusiais riešakauliais. Tai jie yra tikrieji žodžių autoriai. Žodžių, sulipančių į naracijas; susispaudžiančių į istorijas; sukietėjančių į per laiką tįstančius mitus; į mitus, kurių niekur nerasite. Kad ir kaip giliai kasite.

#7

O dabar stabtelėkime paskutinėje kovos už būvį ekspozicijos stotelėje. Ne, jūs nesuklydote. Jokios stotelės nėra. Jūs esate stotelė, laikas, mašina, mechanškai įtraukianti rudėjančią orą. Kalvarija yra galvoje, pusrutuliais cirkuliuojančioje energijoje, priimančioje aplinkos dirgiklius, reaguojanti į juos arba atmetanti. Toks trumpas šis sustojimas, kad net nespėji suvokti, ar jis buvo, ar dar tik bus. Tiesa, akių dugne jauti nežinomo vaizdinio nuosėdas, dirginančias tavo miego arterijas. Skauda ausis ir perši gerklę. Pamanai, anokia čia kova, paprasčiausias gripas.

Battle for Bowie[5]

by Tomas S. Butkus

#1

Art is an eternal battle, mostly likely, no different from any other human occupation on this planet.

A source of enjoyment, yet also disgusting and repulsive, tedious, but can excite our imagination and inspire to scramble for some craziest ideas. Academics, craftsmen, freshmen and professionals, they all know what it is all about. The figures looming at a greater distance are indifferent to this pronouncement. Through their model postures they tell us, it is no battle at all. It is because battling is only for madmen. Men. Or sick people who strife at settling their relations with this world, lest it forces them to jump from the hot air balloon or to gunfire all the scouts on the island convened for an autumn festival. But 'battle' is a word like this. If it had not been for infidels and the other-minded who destroyed each other on grounds of territory, language or class, the word would have meant very simple things. Such like the month of March. The time when the life-imprisoning shell starts splintering. When there is an intrinsic need to overcome the force of gravity, to resist the gravitation of dreams and to return to this world.

It was about the battle of this kind I ruminated unable to wait for spring to come. With a sight on the bestiary of reality, I was gathering shrapnel of words, ter(m)minotaurs. Shapes created and born some time ago were fighting in the firmament of my head, without seemingly belonging to any relative experience or a state definable in any more or less concrete terms. But the quality of concreteness belongs only to the flux of physical environment at a given moment, such like a swimming pool ledge, a street corner with a rusted plate showing a diagram of city utilities. A human being, a glance, a phone call from the public prosecutor's office may strike as having a degree of concreteness. But the next day all these signs of the yester life will be gone.

The memory, true, will be holding these shapes and attempting at reviving their contours in its matrix, but it will be only a quagmire bubbling with disparate images, sounds and words carried in from the outside.

#2

One of the objectives of the battle is conquering new territories. In the Next Day serial the magician of visualization David Robert Jones creates a parody of a dream. The 66-year old singer presents his new album on a video clip while posing to 1.5 million-virtual-audience. We must admit that for a megastar⁶¹ it is not awful lot. The not-ye-completely dead actor returns to the stage to play a role of seemingly greatest popularity in the history of humanity. He succeeds in proving that a music clip remains most compelling form of media art marrying image, sound and text. Besides, there is an ideological undercurrent installed into this devise, which may turn into a tracer power bullet. This can be illustrated by a recent attempt to re-enact the Jesus Christ performance on the Lithuanian theatre stage by spitting on the image of the Crucified, which must have been just a simple text. To me, this revived the memories

of UK citizens 'watering' the corner of the Lithuanian Presidential Office. Then I decided that a public masturbation act is the only thing missing on the score of complete visualizing. If I were in the battle for Bowie, I would pursue this theme. The event must be a spectacle. The show should involve technological and social engineering capable of exploding the deepest foundations of image making and narration stone-locked in collective consciousness. The opening spectacle of the Millennium, or the mention of the name of Lithuania in historical annals, nearly proved a liberating experience - liberating from history, culture, society. The figure of drunken Gediminas was rocked, in a macabre way, by the sea of people, like a shadow of a mutated centaur, like a hollow, creeping along the burning naves of the Cathedral, past the leaning bell tower, eastwards, towards the Orthodox Church. It was like the most real embodiment of the dream, witnessing that the journey of the last pagans on the highway of history, and at the same time, along the Stations of the Cross of modernity, is still going on.

#3

There are sound reasons to accuse Americans for allegedly having usurped the best props of the world. These were my thoughts after a four-hour marathon across the rooms of the Metropolitan. What I saw there were the interiors redolent with refined parlour luxury stuffed with the best art of all times, rooms abounding in the most expensive in the history of art collections from the repertoire of Persian, Chinese, Benin indigenous peoples. Then I recalled the beginning of this journey: the altar of the burning signs of Lithuanianhood created according to the best heathen traditions. Yet the overall solid impression of the collections was upset by the aesthetics of ennui seeping from the surfaces of Renoirs, El Grecos and Pissaros. They hung high on walls framed in the mine-fields of alarm system, like a beautiful girl who sits on a bench in a park (her bold-head alarm system lurking in a Chevrolet parked nearby). The entire expedition ended up in the most impressive collection of the living art of Irian Jaya Indians' canoe from Papua province in Indonesia. It was the object worth the sweetest madness, the shape of the biggest sin and the strongest art affect in my life. The six-meter long boats carved by the entire male tribe during their entire life, with fetishes rising on the keel, were arranged in the exhibition hall seemingly in defiance of the very fact of the Met and millions of its exhibits, as a testimony to the triviality of being here and now, drifting along the river of history back to the Deluge.

#4

Autumnal rites bore semblance to an expedition to childhood, the travelling down the halls of a museum, visiting awkward elderly women in the bow-windows of semi-deserted rooms, squirreled away into their working hours, watching, out of the corner of the eye, your ignorance. These rooms were dedicated to the sole exhibit of that country locked away in a glass coffin of the Exhibition Palace, which immediately turned into dust under an inquisitive glance of a visitor. It was not the same view, however, which I saw in many years in a different point of the globe, but the very fact of observation, established by the realization that you were separated from this work of art by a light-year. Yet, it was the same setting assembled from other materials and filled up with articles that I had already seen. Above all I was baffled by the fact that these glass coffins contained the same dust collected, over a long visiting season, by

the most loyal visitors. It was then that I realized, or rather, I was fully convinced that I was not a visitor to the exhibition – neither its author, nor supervisor. I felt like a curator of an exhibition of life events that had never taken place, observing this world from an absolute underground paradigm and unsanctioned stream-of-consciousness position of a collective self.

#5

Battle is also the shortest moment. When the field of inner visions disintegrated, I entered the corridor of the exhibition and reached the crossing across the landing. I had a full right to expect that these elements of transit situations were going to mark the perimeter of my battle field. I was wrong, however. When in the thick outside of the town, I started orienting myself according the strongest source of light. The architecture of the moment was stuffed with a thick background sound – squeaking cars, jarring drum of metro trains reaching out from the underground extending all over the city. There were street peddlers yelling nearby. Suddenly I heard a sound of a two-wheel means of transport bump into a street pole. I opened my eyes and saw a young Chinese girl riding a bicycle precariously. How could one ride a bicycle and listen to music on a walkie-talkie, I could not comprehend. Ride along the street ignoring the overtaking vehicles driven by drivers of over a hundred and half nationalities? It looks like a schizoid withdrawal from social ties, from the vectored space of the town. Finally, like an autistic return to the interior of personalized experiences, filling up one's personal setting of the Next Day. I had the feeling that the adventure was no accident. It should be related rather with the systemic interferences in the behaviour and psychomotor patterns than a spontaneous manifestation of individualism in an urbanized environment. 'A disturbed order of discourse', it occurred to me then. I was not the first to become suspicious of this oddity. Two Swedish authors of a contemporary manual on marketing claimed that the post-industrial age was an epoch of inter-system interferences. This is how they based this empirical statement. Once in a nightclub, amidst the mottled dancefloor they spotted a girl (I hope she was a girl) with a walkie-talkie, listening, nonchalantly, to her own music. They subsequently adopted this experience to the creation of a marketing concept of a new generation, very similar to the one I found in the David Jones serial. This might sound ironical, but the uniqueness of our age can be accounted for by the expanded opportunities. This is exactly how it is put by one of the members of the 'art strike': you can bring your own painting to the exhibition of an acclaimed celebrity, and nobody is going to notice that. Then what keeps me from reading my own opus into the book of the favourite classical authors? Yes, this avenue has already been explored; you are going to agree with me: the lovers of Vilnius walls have transformed the new panneau of Lietuva Cinema Theatre into a real existential battle-field.

But let's return to New York for a short while. Travelling from one point to the next, I was determined to investigate the audio aspects of the town. But it was then when I realized I was not going to do that. It is because sounds make this too complex. The individual scores get superimposed and blended together. They correlate with silence, the original source of all sound, which is not sound. If a bicyclist on a highway of an exhibition ignores the existence of technologically more advanced results of human activity, an individual surrounded by an aural landscape simply must transform one's

entire audible experience into a means of a purposeful movement towards some objective or risk hearing loss and positive elimination from a discourse.

#6

We can now consider the last opportunity of turning our battle into text. Text is the most hermetic form of experience with multiple variables. One of the problems emerging is language. You can use some strongest words to blame (or praise) a citizen from a far-away country leaving him totally indifferent (highly likely). It is not an advisable practice in Prague though, on Charles Bridge. Once, on the occasion of the New Year, one fellow had imprudently dropped 'Lithuania - for Lithuanians'. Most people paid no adequate attention except one, who corrected my buddy, by adding 'as well as Prague'.

Another problem is posed by people. They can put totally different meanings into the same words. And there still are significances, implications and connotations.

Therefore one can use text as weapon only in a carefully prepared territory: a newspaper, a book or an auditorium. It is better not to do it in a corridor, on the landing and at the crossroad. It does not apply to poetry, of course. You can employ poetry to fight everyone, and it is even advisable, without talking, vocabulary apparatus and brain get degenerated. That is why it is necessary to re-write the National Anthem by Kudirka, to remix Maironis, Nėris and Putinas (the redness of these berries has been too bitter this past decade)⁽⁷⁾ and to recite Morkūnas⁽⁸⁾ during ceremonies of state awards.

Texts chiselled in stone, cast in bronze and copper are a separate theme of battling. When past their shelf- life, these pedestals are replaced, replaced are also their implications (lawn and tiles, or retinue). These texts are related with the public spaces of towns and therefore, special. They do not occupy too much space. But they are resistant to wear and can stand major transformations. This may be the reason for people to think that words are important for their present, because they relate them with recent and totally unknown ancestors, probably connected to these places. But there are no reliable sources to substantiate this truth, while material evidence is too scanty. People therefore tend to fill in these empty cavities in their being and existence with the battle of their mouth's cavity and wrists well developed over the past century. They are the real authors of the words. Words that clot into narratives are pressed into stories, hardened into myths stretched over the period of time. These myths are nowhere to be found. No matter how deep you dig.

#7

Now let us stop at the last station in the exhibition of existential battle. No, you are wrong. There is no such station. You are the station, the time, the machine that inhales autumnal air mechanically. The Calvary is in your head, in the energy circulating between the hemispheres of the brain, which receives stimuli from the environment, either responding or rejecting them. A stop too short for you to realize whether it already happened or is going to. It is true that you can feel at the bottom of the eyes deposits of some mysterious image irritating your sleep arteries. You ears

ache and you have a sore throat. You must be kidding me with this battle, you think, it is but a simple flu.

^[11] Vizualinių industrijų ekspertai siūlo tokią populiariosios muzikos atlikėjų hierarchiją: žvaigždės, superžvaigždės, megažvaigždės. Lietuviški žvaigždūnai šiam sąrašui nepriklauso.

^[12] Jėzaus Kristaus.

^[13] Jungtinės Karalystės.

^[14] Nemaišyti su pisuarais. Nors vienas šio tipo objektas („Fontanas“, 1917) suvaidino nemenką vaidmenį Vakarų meno istorijoje. Autorius – Marcelis Duchamp’as (1887–1968).

^[15] The phonetic form of ‘Bowie’ affords for a pun in Lithuanian as it is homophonic with ‘būvis’ Lithuanian for ‘existence’.

^[16] Experts of visual industries propose the following hieracy for pop music singers: stars, superstarts, and megastars. Lithuanian star boys and girls do not figure on the list.

^[17] Vincas Kudirka (1858–1899) is the author of National Anthem; Maironis (Jonas Mačiulis, 1862–1932) is considered to be the grandfather of modern Lithuanian poetry; Salomėja Nėris (1904–1945) is the best-known and controversial Lithuanian poet; Vincas Mykolaitis-Putinas (1893–1967) is the other giant poet from the Olympus of Lithuanian poetry. Putinas in Lithuanian is also a popular name for Viburnum opulus.

^[18] Pranas Morkūnas (1900–1941) is the first Lithuanian Dada poet.